

som endvidere Folkethingsmanden for Kjøbenhavns 7de Valgfreds (Casse) har begjært Ordet for en kort Bemærkning. Disse ere i dette Dødblik indtegnede, og jeg tillader mig at spørge, om flere af Rigsdagens Medlemmer efter dem maatte ønske Ordet?

Nørgaard: Der som jeg derved kunde bidrage til, at Forhandlingerne kunde slutes idag, saa vil jeg frasælde Ordet.

J. Petersen (Præsto 4de Valgfreds): Det Samme er min Erklæring i Anledning af den sidste ærede Talers Bemærkning.

Formanden: De to af de ærede Talere, jeg nævnte, have altsaa frasællet Ordet; jeg skal saaledes give Ordet til den ærede Folkethingsmand for Kjøbenhavns 3die Valgfreds (J. G. Larsen).

J. G. Larsen: Jeg haaber ikke længe at skulle opholde den ærede Forsamling. Forhandlingerne ere vistnok allerede førte saa længe og saa udførligt fra begge Sider, at det under denne 2den Behandling ikke kan være hensigtsmæssigt at uddrage dem længere. Jeg skal saaledes, hvormegen Anledning endog den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgfreds (J. A. Hansen) ved flere personlige Henvendelser til mig kunde have givet mig til at svare ham, afholde mig fra at fremsætte Meget af det, der ellers kunde være at indvende imod, hvad han ansøgte. Den Argumentation, som han har anvendt i sin Tale, kjende vi jo Alle fra saa mange Leiligheder (Hør!). Enten er der en urigtig eller usiøgtig Angivelse af factiske Omstændigheder, hvortil han da benytter Slutninger, der ellers kunne være ganske rigtige, eller ogsaa anfører han Factum rigtigt, og knytter dertil urigtige Slutninger, eller ogsaa findes der begge Feil. Det skal jeg kun bemærke, at, da den ærede Folkethingsmand fremdrog saa mange Uttringer og saa mange Tilkjendegivelser, som han stillede overfor hverandre, saa kan jeg ikke tilbageholde min Forundring over, at han blandt Mere har forbigaaet — han har vistnok ikke glemt samme — den under Forhandlingerne paaberaabte Meddelelse, der stete fra Ministeriet her til Rigsdagen den 28de October 1851, nemlig en Erklæring fra den høitærede Premierminister og de daværende Ministre, hvoriblandt der var

flere af de nuværende Medlemmer af Cabinetet, angaaende hvorledes Arvesagens Standpunkt dengang var, og ligesom ubtalte, at der i Warschau var sluttet en Overenskomst, hvorved paa den ene Side alle Kongens Scepter undergivne Lande forbleve forenede under det samme Dynastie, medens paa den anden Side den Modification, som blev nødvendig i Kongelovens Bestemmelser om Arvesøgen, ikke skulde have nogensomhelst videre Virkning paa de bestaaende cognatiste Arverettigheder, end forsaavidt de Vedkommende selv frivillig renoncerede derpaa. Den ærede Rigsdagsmand vilde dog deraf have kunnet see, at der var nogen Grund for ham til at antage Muligheden af, at der kan skee Modification i Kongelovens Arvebestemmelser, uden at man behøver at ophæve dem, og den tilsigtede Modification gif jo netop ud paa, at Prinds Christian skulde kaldes til Thronfølger. I Forbindelse hermed staaer en Paastand, som den ærede Rigsdagsmand fremkom med idag, som jeg ogsaa skal berøre med et Par Ord, fordi den i de foregaaende Dage er fremkommen fra flere Andre, den nemlig, at det skulde være en retlig Umulighed at sætte Prinds Christian paa Thronen, uden at ophæve Kongelovens Arvesøge, og at det derfor heller ikke gif an at bevare nogen efter Kongeloven nedarvet Ret for hans mandlige Efterfølgere, end sig for Cognaterne. Denne Paastand er ingenlunde ny; den er fremkommen i de Stridsfrister, der udkom om det kongelige Budskab; men den er ogsaa, som jeg troer, aldeles tilstrækkelig imodgaaet i Udvalgets Betænkning, i det Botum, i hvis Afgivelse jeg har taget Deel, og jeg skal derfor henvise dertil; kun skal jeg, forsaavidt man her i Salen har oplæst den 37te Artikel af Kongeloven for at vise, hvorledes det umuligt gif an efter Kongeloven, naar en Prindsesse arvede Thronen, at da hendes Mand blev Konge i hendes Sted, gjøre den Bemærkning, at jeg naturligvis skal indrømme, at dette ikke kunde skee efter Kongeloven; men det er en aldeles overilet Slutning, at det heller ikke nu kunde skee uden at ophæve Kongelovens Arvesøge. Sagen er saa simpel, at man maa undre sig over, at Nogen, som vil tale med herom, kan overse det Rigtige. De gjældende Retsbestemmelser